

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.H., t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, 120 Praha 2*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 03. 2017, č. j. OAM-46/LE-LE05-LE05-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o zajištění žalobce a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla stanovena doba jeho zajištění do 30. 6. 2017.

Žalobce předně namítal, že správní orgán vycházel ze zcela nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci, neboť základem pro jeho rozhodnutí bylo jeho vlastní tvrzení, že žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když nevycestoval z území ČR v době stanovené mu správním orgánem. Žalobce nerozporoval samu skutečnost, že mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění z území ČR.

Žalobce byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců primárně za účelem realizace

správního vyhoštění, kdy takto byl zajištěn ze strany Policie ČR. Následně po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce zajištěn opětovně, napadeným rozhodnutím, kdy správní orgán odůvodnil tento postup tím, že se ze strany žalobce obává ohrožení realizace správního vyhoštění. Za takové situace byla podle žalobce nezbytná existence omezující podmínky, která odůvodňuje nutnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy v podstatě cizince s platným pobytovým oprávněním po dobu vedení azylového řízení, setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Dále žalobce konstatoval, že vzhledem k tomu, že v důsledku napadeného rozhodnutí byl v podstatě omezen na osobní svobodě, musí být takové rozhodnutí založeno na závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezení osobní svobody cizince. Zákon pro tento případ stanovuje konkrétní okolnosti, za nichž je možné omezit žadatel o mezinárodní ochranu na osobní svobodě, přičemž mezi tyto je řazena také obava správního orgánu z toho, že žádost o mezinárodní ochranu je podána pouze s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění, přičemž právě tento důvod je uváděn rovněž správním orgánem, jako důvod pro zajištění žalobce. Ačkoliv je napadené rozhodnutí relativně rozsáhlé, závěr o tomto nebezpečí je obsažen pouze v kusé podobě na několika místech, přičemž správní orgán pouze poukazuje na to, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění. Žalobce byl toho názoru, že takovéto konstatování absolutně nedostatečně odůvodňuje tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce, jaké je nezbytné spatřovat v rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení. Jedná se aktuálně o zranitelnou osobu, žadatele o mezinárodní ochranu, který má na území ČR vytvořeno stabilní zázemí a obává se návratu do vlasti.

Správní orgán vzal za základ pro uložení dané povinnosti žalobci fakt, že mu bylo v minulosti správní vyhoštění uloženo a že žalobce nevycestoval z území, avšak nijak není odůvodněn závěr svědčící pro to, že žalobce podává žádost o mezinárodní ochranu pouze z toho důvodu, aby se vyhnul hrozícímu vyhoštění. Takovéto odůvodnění nemůže být s ohledem na tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce, jako je představováno rozhodnutím o povinnosti setrvat v zařízení dostačující pro to, aby byl žalobce povinen setrávat v zařízení, které je svou podobou, funkcí a režimem připodobňováno i soudy k zařízení výkonu vazby. Podle žalobce správní orgán poukazoval toliko na předchozí jednání žalobce, které je představováno nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán řádným způsobem neodůvodňuje, v čemž shledává předpoklad pro účelově podanou žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně neodůvodnil výrokovou část svého rozhodnutí.

Žalobce tvrdil, že naprosto opomenuto zůstává, že v situaci, kdy měl mařit rozhodnutí os právním vyhoštění, se tento ocitl neúmyslně a nevědomky, kdy si změnil kontaktní údaj a opominul toto sdělit svému právnímu zástupci, nedozvěděl včas o tom, že jeho řízení o žalobě již skončilo. Neprodleně poté, co se tak dozvěděl, se hned dostavil na odbor cizinecké policie za účelem vydání výjezdního příkazu, kde však byl, ačkoli se tak stalo ještě ve lhůtě rozhodnutím o správním vyhoštění stanovené pro vycestování (15 dnů), zajištěn. Napadené rozhodnutí také evidentně nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, kdy správní orgán evidentně nezjistil okolnosti podstatné pro rozhodnutí věci, když toliko konstatuje předchozí pochybení žalobce, aniž by zjistil podstatné okolnosti pro zajištění

žalobce.

Zejména rozhodnutí neobsahuje řádně a dostatečné zdůvodnění k tomu, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným k zajištění svého účelu, zejména proč je s ohledem na okolnosti případu, nezbytné, aby žalobce na náklady společnosti byl po celou dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany omezen na osobní svobodě, a zda je vůbec reálné, aby ve lhůtě na kterou je rozhodnutím žalobce zajištěn, bylo ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce pravomocně a vykonatelně rozhodnuto. Již z těchto důvodů nemůže napadené rozhodnutí obstát, když bez takového logického a přezkoumatelného odůvodnění nelze považovat zásah do práva na osobní svobodu za zákonný a tedy legitimní.

Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že již bylo pravidelně judikováno, že v případě zajištění cizince dle zákona se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jako: „LZPS“), je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, garantované čl. 7 odst. 1 LZPS. V případě uplatnění zajištění, je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. V této souvislosti je nutné uvést, že správní orgán jednal v rozporu s výše uvedeným. Rozhodnutí o zajištění, jako rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek NSS ČR ze dne 26. 04. 2012, č. j.: 4 As 16/2012-30). Bohužel, správní orgán na svou povinnost z výše uvedeného vyplývající v napadeném rozhodnutí nijak nereflektoval.

Zákon o azylu umožňuje užití mírnějších institutů, které by jistě přicházely v úvahu v případě žalobce, navíc v situaci, kdy má na území zázemí a je připraven se těmito omezením podrobit. Mírnější omezující opatření byla zakotvena na základ, tzv. návratové směrnice a správní orgán je povinen se těmito opatřeními zabývat. I kdyby správní orgán nehodlal přistoupit k aplikaci těchto omezujících opatření, je nezbytné, aby se vyjádřil k možnosti jejich užití a zdůvodnil, proč k aplikaci těchto opatření nepřistoupil. Správní orgán však v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nezmínil, proč neužil mírnější opatření a jeho rozhodnutí je tak nutno v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné.

S ohledem na shora uvedené žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný správní orgán uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, na základě

něhož může ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Žalovaný poté ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení a řízení o vyhoštění žalobce, přičemž připomněl, že správní vyhoštění, které bylo žalobci uloženo rozhodnutím OPKPE, č. j. KRPA-190160-13/ČJ-2016-000022 ze dne 18. 5. 2016, které nabylo právní moci dne 14. 11. 2016, bylo vydáno z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky, poněvadž posledním platným dokladem, který žalobce opravňoval k pobytu na území České republiky, bylo polské schengenské vízum s platností do dne 10. 10. 2014. Ode dne 11. 10. 2014 pak žalobce na území České republiky pobýval nelegálně. Dalším důvodem pro vydání tohoto správního rozhodnutí o vyhoštění byla výdělečná činnost žalobce na území České republiky, kterou zde jmenovaný vykonával bez příslušného oprávnění.

Dne 12. 3. 2017 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný správní orgán všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru posoudil a dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě skutečností, že žalobce pobývá v České republice dle svých slov již téměř tři roky, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a až po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po téměř třech letech pobytu na území České republiky, z toho pobytu téměř dva a půl roku nelegálního. Během tohoto období se žalobce mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit na příslušný orgán Policie České republiky či přímo do Přijímacího střediska Ministerstva vnitra České republiky a podat svou žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tak žalobce nepochybně měl, avšak svou žádost podal teprve tehdy, když mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, byl opakovaně zadržen a výkon uloženého vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií České republiky reálným. Na takové jednání žalobce pak žalovaný nahlížel jako na naprosto účelové.

Žalovaný dále poukazoval na to, že žalobce již v rámci řízení o správním vyhoštění, které s ním bylo vedeno na jaře roku 2016, uvedl dne 18. 5. 2016 do protokolu, že do České republiky přijel dne 23. 3. 2014, protože nechtěl jít bojovat. Stejný důvod pak žalobce později označil i jako důvod podání své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 3. 2016, když uvedl, že se návratu na Ukrajinu obává z důvodu údajně hrozícího povolání k výkonu

vojenské služby a svého nasazení do války. Jak správní orgán uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z obecně známých informací ze zpravodajství běžně dostupných médií však vyplývá, že již od podzimu 2016 taková hrozba, kterou tvrdil žalobce, na Ukrajině není reálná, neboť již od jara 2016 na Ukrajině neproběhla žádná mobilizace, všichni mobilizovaní vojáci již byli z výkonu vojenské služby propuštěni, žádná mobilizace se nepřipravuje a v bojových zónách jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci či dobrovolníci. V době, když možnost povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do boje byly skutečně reálné, tedy v době prováděných mobilizací přitom žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal, ač, jak bylo popsáno výše, k tomu měl příležitost. V popsanych řízeních vedených OPKPE se naopak žalobce vyjadřoval v tom smyslu, že chce z České republiky vycestovat a vrátit se na Ukrajinu a že vycestuje dobrovolně. Po svém zajištění se však žalobce svůj návrat do vlasti snaží zmařit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Z jednání žalobce je zcela evidentně patrné, že jeho podaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si vstupem do azylového řízení v České republice svůj pobyt a vyhnout se po svém zadržení a zajištění uloženému vyhoštění. Podle žalovaného je třeba poukázat na to, že z výpovědi žalobce jak v rámci řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, tak i v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nevyplynulo naprosto nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak, veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem jako důvody podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu, byly žalobci známy již před jeho zajištěním policií. Z uvedeného lze usuzovat na to, že žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy v případě návratu do vlasti nepociťuje a že svou žádost o mezinárodní ochranu podal opravdu s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z takového jednání žalobce je zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat nadále na území České republiky a pracovat zde, byť nelegálně, využije jakékoli možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ze všech výše uvedených důvodů, které jsou zřetelně i popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, a shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Podle žalovaného nebylo tedy možno souhlasit s námitkou uplatněnou v žalobě, že správní orgán řádným způsobem neodůvodnil, v čem shledává účelovost žalobcovy podané žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze ani odhlédnout od toho, že pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí pouze zjištění, že existují *oprávněné důvody* se domnívat, že podaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová, a tyto v případě žalobce byly dle názoru správního orgánu zcela bezpochyby shledány. Žalovaný správní orgán byl rovněž přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil svůj závěr o neúčinnosti a nedostatečnosti uložení zvláštních opatření k zabezpečení účasti žalobce v probíhajícím řízení ve věci mezinárodní ochrany a že se možností uložení zvláštního opatření žalobci řádně zabýval. Žalovaný odkazoval na stranu 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž jeho snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním žalobce ze

zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Bylo též prokázáno, že žalobce se vyhýbal svým povinnostem, když opakovaně pobýval na území České republiky bez platného oprávnění a nerespektoval ani svou povinnost vycestovat z území Evropské unie, a to i poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Za těchto okolností pak správní orgán považoval možnost uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu v případě žalobce za zcela neúčinnou, o jehož neúčinnosti svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu a zákonných povinností žalobcem, ale i jeho shora popsané účelové jednání. Žalovaný proto dospěl k závěru, že v konkrétním případě žalobce by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány ve správním řízení spolupracovat a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. V případě žalobce však správní orgán po zhodnocení jeho dosavadního pobytu na území České republiky shledal, že existují skutečnosti nasvědčující tomu, že žadatel bude řízení o mezinárodní ochraně mařit, a proto ani nepřistoupil k uložení zvláštního opatření.

Závěrem pak správní orgán uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění žalobce na stanovenou dobu 110 dnů je v popsaném případě přiměřené. Žalovaný správní orgán byl přesvědčen o tom, že jeho závěr stran délky zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Přezkoumatelně délku zajištění žalobce pak správní orgán odůvodnil na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, na které nyní ve svém vyjádření v podrobnostech odkázal.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je rozhodnutí správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-86933/ČJ-2017-000022, na jehož základě byl žalobce zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 9. 3. 2017 se dostavil na OPKPE, kde předložil rozsudek Městského soudu v Praze spíšní. 4 A 100/2016 o zamítnutí jeho žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění, který nabyl právní moci dne 24. 2. 2017, a požádal o vydání výjezdního příkazu. K prokázání své totožnosti žalobce předložil svůj cestovní doklad, nepředložil však žádný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. Následným šetřením OPKPE bylo zjištěno, že žalobce má záznam v Evidenci nežádoucích osob, neboť mu bylo rozhodnutím OPKPE, čj. KRPA- 190160-13/ČJ-2016-000022 ze dne 18. 5. 2016, které nabylo právní moci dne 14. 11. 2016, uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Vzhledem k nabytí právní moci výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze měl žalobce vycestovat z území Evropské unie. Bylo tak zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez jakéhokoli oprávnění pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění a svým jednáním mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z tohoto

důvodu byl žalobce shora uvedeným rozhodnutím OPKPE zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Posledním platným dokladem, který žalobce opravňoval k pobytu na území České republiky, bylo polské schengenské vízum s platností do dne 10. 10. 2014. Dne 12. 3. 2017 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli tomu, že nechce jít do války, je to proti jeho vůli. A že u něj doma byli pětkrát lidé z vojenské správy, chtěli ho vzít do ATO a vyhrožovali mu, že ho zavřou za dezerci.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **shledal nedůvodnou**.

Žalobce předně upozorňoval na skutečnost, že žalovaný vycházel nedostatečného a nesprávného zjištění stavu věci. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil. V souvislosti s dostatečným zjištěním skutkového stavu při rozhodování o zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu a posuzování možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu soud především poukazuje na příslušný rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde soud uvedl, že „vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění o zajištění do rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Žalovaný v předmětné věci využil informace poskytnuté Policií ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu uvedených zejména v rozhodnutí OPKPE Praha o zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění ze dne 10. 3. 2017, protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 10. 3. 2017, rozhodnutí o vyhoštění ze dne 18. 5. 2016, č. j. KRPA-190160-13/ČJ-2016-000022, vydané OPKPE Praha a žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru soudu byla skutková zjištění postačující, aktuální a umožňovala dostatečným způsobem posoudit splnění podmínek pro zajištění žalobce dle zákona o azylu. Je třeba současně zohlednit též velmi krátkou lhůtu pěti dnů, během které je správní orgán povinen o zajištění rozhodnout, která opravdu neumožňuje provádět rozsáhlé dokazování.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce vztahující se k nedostatečnému až kusému odůvodnění zajištění žalobce ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. K tomuto žalovaný dospěl na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v ČR téměř 3 roky, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění a po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalovaného tedy podal žádost o mezinárodní ochranu až po téměř 3 letech na území ČR

(z toho 2,5 roku nelegálního), přičemž během tohoto období se mohl volně pohybovat na území ČR a mohl tedy podat kdykoliv žádost o mezinárodní ochranu během tohoto období, avšak učinil tak až ve chvíli, kdy mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, byl opakovaně zadržen policií ČR a výkon tohoto rozhodnutí se stal realizovatelným. Dále žalovaný poukazoval na skutečnost, že v průběhu správních řízení o vyhoštění a o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, vedených OPKPE Praha se vyjadřoval v tom smyslu, že se chce vrátit na Ukrajinu. Při zadržení dne 10. 3. 2017 svou snahu vrátit se na Ukrajinu odůvodňoval nemocí své matky. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu ovšem uvedl, že se obává návratu na Ukrajinu z důvodu hrozícího povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války. Opětovně poukazoval na nemoc své matky, ovšem již v opačném kontextu než při zadržení policií ČR, tedy uváděl její nemoc mezi důvody, pro něž se nemůže vrátit na Ukrajinu. Žalovaný konstatoval, že z jednání žalobce je patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

Jak vyplývá ze shora uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se věnoval posouzení podmínek zajištění na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Zabýval se tím, zda byly kumulativně naplněny tři skutečnosti pro uložení zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy zda byla podána žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, dále zda existují oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet a zda cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný dospěl k názoru, že tyto tři podmínky byly kumulativně splněny, přičemž tento svůj závěr dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil.

Soud nesouhlasí s tvrzením, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr, že žalobcem podaná žádost, byla podána pouze z důvodu, aby se vyhnul hrozícímu vyhoštění. Žalovaný několikrát ve svém odůvodnění uvedl důvody, jež ho vedly k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Poukazoval na rozpory jeho výpovědí ohledně možnosti a důvodů návratu žalobce do země svého původu. Především žalovaný upozorňoval na tvrzení žalobce ohledně nemoci jeho matky, kdy jednou žalobce nemoc své matky využívá k tomu, že chce opustit ČR a naopak v žádosti o mezinárodní ochranu tuto argumentaci využívá proto, aby ČR opustit nemusel a dosáhl udělení mezinárodní ochrany. Soud shledal odůvodnění žalovaného týkající se účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu za zcela dostačující a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádné a dostatečné zdůvodnění toho, proč je nezbytné k zajištění svého účelu a zda je vůbec reálné, aby ve lhůtě na kterou je rozhodnutím žalobce zajištěn, bylo ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto.

Soud k tomu uvádí, že žalovaný nejprve dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že v posuzovaném případě byly kumulativně naplněny všechny tři podmínky k tomu, aby mohl být aplikován § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, existují oprávněné důvody se

domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Přičemž soud konstatuje, že závěr žalovaného o úmyslu žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění je náležitě podložený, napadené rozhodnutí podle názoru soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona. Dále žalovaný zdůvodnil (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí) z jakých důvodů v daném případě nelze uplatnit použití zvláštních prostředků ve smyslu § 47 zákona o azylu, přičemž s tímto zdůvodněním se soud ztotožňuje. V této souvislosti soud poukazuje na závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“ Soud shledal, že žalovaný náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal v úvahu pobytovou historii žalobce; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl opakovaně zadržen policií a následně zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, tj. po více než 3 letech pobytu v ČR, přestože se během tohoto období mohl volně pohybovat, dostavit se k příslušnému orgánu a žádost podat; zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovedl závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku čj. 4 Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. Dále soud uvádí, že podmínkou pro použití institutu zajištění poté není, zda bude v době, na kterou je cizinec zajištěn rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, proto se tím nemusel zabývat ani žalovaný při posuzování možnosti zajištění žalobce.

K argumentaci žalobce, že je nezbytné, aby se správní orgán vždy zabýval možností uložení mírnějších opatření a zdůvodnil proč k aplikaci nepřistoupil, soud uvádí, že žalovaný svůj závěr o neúčinnosti zvláštních opatření pro žalobce vědomé a opakovaně nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností a pro jeho zcela účelové jednání odůvodnil (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí) zejména tím, že žalobce vědomě opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR, nerespektoval svou povinnost vycestovat, jen aby se vyhnul vyhoštění a setrval, byť nelegálně, na českém státním území za využití jakékoli možnosti, na základě čehož lze dojít k tomu, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení. Soud takovou úvahu žalovaného shledává legitimní. Žalovaný se tak přezkoumatelným způsobem vypořádal s možností uložení zvláštních opatření a dospěl k závěru, že tyto nelze aplikovat, přičemž s takovýmto závěrem se soud zcela ztotožňuje.

Žalobce upozorňoval, že zůstalo opomenuto, že se v situaci, kdy měl mařit rozhodnutí o vyhoštění, se ocitnul nevědomky a neúmyslně. Tvrdil, že se na odbor cizinecké policie dostavil ještě ve lhůtě pro vycestování, byl zde však ihned zajištěn. Pro posouzení této námitky ze správního spisu vyplývá, že žalobce se dne 9. 3. 2017 dostavil na Policii ČR se

žádostí o vystavení výjezdního příkazu. Zároveň předložil rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 4 A 100/2016-24 (právní moc 24. 2. 2017), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, o vyhoštění žalobce, podle něhož žalobce měl zakázán vstup na území členských států EU po dobu 3 let, se stanovenou lhůtou pro vycestování 15 dnů, ode dne nabytí právní moci. Soud dále uvádí, že podle § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. (3) Doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

V rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. V souvislosti s během lhůty pro vycestování z území vázané na právní moc rozhodnutí žalovaného soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013-32, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „z ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 106/2010 - 83). Stěžovatelka má tedy pravdu v tom, že podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobývala-li stěžovatelka na území členských států Evropské unie po dobru řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti ní žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Poté, co však bylo řízení o žalobě před Krajským soudem v Českých Budějovicích ukončeno, ocitla se stěžovatelka na území bez oprávnění k pobytu a byla nucena neprodleně vycestovat. Ostatně rizika těchto nepříjemných, až svízelných důsledků si musela být vědoma již při podání žaloby. S ohledem na zákonem stanovenou maximální šedesátidenní lhůtu k projednání a rozhodnutí ve věcech žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) stěžovatelka mohla předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě

rozhodne. Mohla si tedy v této době obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ, že by její žaloba úspěšná nebyla. Stejně tak mohla stěžovatelka ve lhůtě stanovené žalovaným z území vycestovat a v případě úspěšnosti podané žaloby se na území opět vrátit, byť si je Nejvyšší správní soud vědom nemalých obtíží spojených s takovýmto postupem. Argumentaci stěžovatelky, že rozsudek krajského soudu nebyl doručen přímo jí, ale jejímu zástupci, a ona tak nemohla vědět, kdy bylo řízení před krajským soudem ukončeno, si Nejvyšší 1 As 7/2013 správní soud neosvojil.“ Shora uvedené závěry lze aplikovat i na případ žalobce. Tento si byl vědom, že je u Městského soudu v Praze projednávána jeho žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Poté však, co bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění skončeno (zamítnuta žaloba), žalobce se ocitl na území ČR bez oprávnění k pobytu a měl nucena neprodleně vycestovat.

K poukazu žalobce na to, že se v situaci, kdy měl mařit rozhodnutí o správním vyhoštění, ocitl nevědomky, soud uvádí, že byl zastoupen advokátem a lze tedy předpokládat, že bude svým zástupcem o průběhu řízení a o jeho ukončení neprodleně informována, zejména v situaci, kdy právě ukončením řízení před správním soudem pozbyl oprávnění k pobytu na území.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážil všechny podmínky zajištění žalobce podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 11. dubna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová